

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
proxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Quæstio 6. An, & in qua necessitate teneatur Dives ex superfluis sui status
proximo subvenire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

106 Pars 3. tract. 1. De probabilitate Opinionum
phanti se supposuit, eumque gladio confodit, cuius tamen lapsu ipse quoque obruendus erat. Nec leve pondus huic sententiæ adiicit mandatum Philippi IV. Regis piissimi, quo præcepit Ducibus navium Indicarum, ut si nequeant aliter hostes evadere, naves perforent, ut submergantur, ne præda tam opulenta in hostium potestatem deveniat, quibus suas vires contra Regem multum roborarent. Hoc verò Rex iustissimus haud dubiè non præcepisset, nisi ea de re viros doctos ac sapientes consulisset.

Unde patet, etsi hæc sententiæ ob periculum abusus suadenda non sit, non esse tamen omninò damnandos, si qui, cum conditionibus initio appositis, eam improbare noluerint.

QUÆSTIO VI.

Quæstio multum agitata est: An, & in qua necessitate teneatur dives ex superfluis sui status proximo subvenire?

R Arò locum ullum habebit hæc quæstio, si per superflua, cum quibusdam, intelligas ea quæ non requiruntur ad meliorandum statum præsentem, aut acquirendum novum, ut v.g. ex mercatore fiat nobilis, aut ex canonico Decanus, ex Decano Episcopus &c. Per superflua igitur hic intelligo ea bona, sine quibus præsentis vitæ status in quo jam constitutus es, sat commodè ducitur.

Respondeo ad quæstionem, Primò, quemlibet graviter obligari, ex superfluis statui præsentis succurrere *gravi* necessitati sui proximi. Hoc enim ad minimum requirunt Scripturæ illæ quæ graviter exprobrant divitibus neglectum misericordiarum.

ricordie, in sublevanda fame, siti, & nuditate proximi.

Dico etiam secundo, graviter peccare divitem cui decretum esset ex superfluis suo statui, in *Communibus* pauperum necessitatibus nullam elemosynam erogare. Hanc quoque assertio- nem probant eadem Scripturæ, & communior Doctorum consensus.

Sunt tamen aliqui Authores qui negant in hoc casu gravem obligationem incumbere. Nec de- sunt alij qui pro hac subventionem nullum præ- ceptum, sed tantum consilium admittunt. Pro hac doctrina adducit Diana part. 2. tr. 16. resol. 26. Sylvestrum, Alensem, Armillam, Paludanum, Gabrielem, Navarrum, nec non D. Antoninum, Molfesum, Medinam, Toletum & Malderum. Huc etiam adduci possunt illi qui negant incum- bere gravem obligationem subveniendi in gra- vi necessitate, ut est Gabriel & Alensis, eamque doctrinam probabilem vocat Malderus apud Dianam loco citato. Quamvis illud sustineri vi- deatur absque motivo sufficienti, ob rationes supra assignatas.

Quæro. An probabile sit, in extrema etiã proxi- mi necessitate precepto subveniendi satisfacere eum, qui egenti mutuum concedit, cum obliga- tione reddendi si ad lautiorē fortunā perveniat? Doctrinam hanc in praxi probabilem absolutè censet, & docet Martinus Navarrus in Summa c. 24. n. 5. & fusius cap. 17. n. 61. Adrianus postea Pontifex illius nominis VI. in 4. de Rest. pag. 64. col. 4. Covarruvias in Reg. pec. part. 2. §. 1. n. 4. citans Almainum, & Medinam. Denique auctor recentior Franciscus Bonæ Spæ approbat doc- trinam illam ut rationi consentaneam, quando dicta necessitas moraliter certò prævidetur non nisi aliquo tempore duratura. E 6 QUÆS-